

Nr 135.

Av herrar **Andersson** i Löbbo och **Fast**, om *höjning av anslaget för byggande av landsvägar, vanliga bygdevägar och broar.*

Till innevarande års riksdag har Kungl. Maj:t under sjätte huvudtiteln hemställt om ett anslag av 4,000,000 kronor till byggande av landsvägar, vanliga bygdevägar och broar. För budgetåret 1928—1929 utgick detta anslag med 4,500,000 kronor, alltså en sänkning av anslaget med 500,000 kronor. Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen har i sin framställan till Kungl. Maj:t hemställt om anslagets utgående med 7,000,000 kronor för nästkommande budgetår. Av Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsens anslagsberäkningar framgår, att ansökningar om statsbidrag förelägo till ett belopp av 64,000,000 kronor, varav i statsbidrag erfordrades 43,000,000 kronor, medan endast 4,500,000 kronor vore tillgängliga för nämnda ändamål. Här förelåg sålunda en brist av ej mindre än 40,900,000 kronor. Denna balans nedbringades med 2,400,000 kronor, dels genom förhöjt anslag och dels genom överförandet av bilskattemedel till vissa vägföretag, varför nettobalansen utgjorde 38,000,000 kronor. För avarbetande av denna balans, skulle under en tidsperiod av 10 år erfordras ett anslag av 7,900,000 kronor, varvid dock hänsyn icke tagits till den ökning av beloppet, som bestämmelsen om marklösen sannolikt komme att medföra. Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsen har emellertid ansett, att genom överförandet av en del byggnadsföretag till utförande med automobilskattemedel skulle anslagsbehovet kunna minskas till 7,000,000 kronor årligen. Av de 483 väg- och brobyggnadsföretag, varom ansökan om statsbidrag förelåg, hade 101 företag redan igångsatts, utan att ännu statsbidrag kunnat erhållas. Byggnadssumman för enbart dessa företag uppgick till 6,300,000 kronor.

Av ovanstående torde med all tydlighet framgå, att med ett årligt anslag av 4,000,000 kronor, som i Kungl. Maj:ts proposition föreslås, åtgår en tidsperiod av cirka 20 år för att avarbeta den balans som nu förefinnes. Genom automobilseringen torde kraven om anläggandet av nya vägar alltjämt ökas, varför en kraftig ökning av statens anslag är enligt vår mening oundviklig. Utöver dessa vägpolitiska skäl bör ej heller bortses ifrån, vad en ökning av detta anslag skulle komma att betyda för arbetslöshetens bekämpande. De arbeten som utföras i öppna marknaden ha ett helt annat värde än då de utföras som nödhjälpsarbete, därför att nödhjälpsarbeten ej kunna i nämnvärd grad stimulera produktionen. Den ständiga sugning, som för närvarande pågår från landsbygden intill

städerna och industrisamhällena av ungt arbetslöst folk, skulle genom ökade arbetstillfällen på landsbygden kunna i betydlig grad minskas. Det torde för framtiden vara oundvikligt, att anslaget till väg- och brobyggnader kraftigt ökas, varför det borde vara välbetänkt, att detta skedde redan nu, enär den stora arbetslöshet som nu råder härigenom kunde i hög grad motverkas. Byggandet av nya vägar verkar även stimulerande för den bygd, där dessa vägar anläggas. Isoleringen upphäves och arbetstillfällena ökas för kringliggande orter, vilket bidrager till större trevnad och ökat välstånd.

Då vi ansett, att Väg- och Vattenbyggnadsstyrelsens beräkningar av ovan-nämnda anslag äro fullt pålitliga samt väl motiverade, ha vi ansett oss böra föreslå höjning av anslaget till byggande av vägar och broar till det belopp, som av styrelsen begärts, eller från 4,000,000 till 7,000,000 kronor.

Med stöd av det ovan anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att med 3,000,000 kronor höja det i Kungl. Maj:ts proposition nr 1 under sjätte huvudtiteln till årets riksdag begärda anslaget för byggande av landsvägar, vanliga bygdevägar och broar, eller från 4,000,000 till 7,000,000 kronor.

Stockholm den 21 januari 1929.

Abel Andersson.

Erik Fast.
